

HRVATSKA MISAO

PREDPLATA ZA ŠIBENIK I AUSTRO-UGARSKU GODIŠNJE K 14,—
POLUGODIŠNJE I TROMJESECNO SURAZMJEVNO, MJESECNO
K 1:20. — POJEDINI BROJ 10 PARA. — OGGLASI PO CIJENIKU.
PLATIVO I UTUŽIVO U ŠIBENIKU.

- IZLAZI SVAKI DAN -
::: TELEFON BR. 74. — ČEKOVNI RAČUN 129.871. :::

UREDNIŠTVO I UPRAVA NALAZE SE NA TRGU SV. FRANE IZA
OBĆIN. PERIVOJA. — VLASTNIK, IZDAVATELJ I ODGOVORNJI
UREDNIK JOSIP DREZGA. — TISKAR: HRVATSKA ZADRŽNA
TISKARA U ŠIBENIKU, U. Z. S. O. J.

GOD. II.

ŠIBENIK, 19. KOLOVOZA 1914.

BR. 72

PRED VELIKIM SUKOBIMA. - POBJEDA U POLJSKOJ.

Amnistija. - Strahote katastrofe na moru.

Rusija tlačiteljica katolika.

Rusi su iz Carigrada sa kršćanstvom primili i bizantsku pokvaru. Bizantski misionari sjeme kršćanskih istina zalijavu neprijateljstvom proti katoličkomu Rimu te su Ruse povukli sa sobom u raskol. Pod Petrom Velikim bizantinistu pridružilo se protestantsko slobodoumije te dalo podlogu sistematičnom proganjaju katoličke crkve.

Koncem 18. stoljeća počela je Rusija da sistematski zatire s katoličkom crkvom sjedinjene Ruse (uniate). Za vladanja carice Katarine (1773-1796) nečovječnim postupanjem prisiliće oko 8 milijuna katoličkih Rusina, da odapnu od katoličke crkve te predju na pravoslavlje. Pod carem Nikolom I. (1825-1855) opet se počelo sistematskim zatiranjem katolika, a to uz male prekide traje do danas.

Nikola I. prije je počeo proganjati katolike latinskog obreda (Poljake). Izdao je odredbe, da se imaju unistiti svi samostani a broj svjetovnog svećenstva da se ima ograničiti. Još okrutnije bijahu odredbe proti unijatima. Ruski vojnici silom su zapošljeli unijatske crkve te nečovječno mučili vjernike, a svećenike prognali. Ostala je samo holmska rusinska biskupija.

Boj za uništenje holmske biskupije počeo je g. 1863. Najprije su zatrljali sve samostane i prognali fratre. God. 1866. bio je proganjani holmski biskup Kalinski, koji je u pogonstvu još iste godine i umro. Iste godine ukinuto je bogoslovno sjemenište, a ravnatelja Harasovskoga zatvorili su u varšavsku tvrdjavu. Svi unijatski svećenici bijahu prognani iz svojih župa. Oko 70 svećenika pobijego ukaz u Austriju, mnogo ih je bilo poslano u društvo sa zločincima na robiju u Sibiriju, a veliki broj pomro je u ruskim tamnicama uslijed mučenja, dok se neki u gradjanskom odjelu skrivali u Rusiji. Kada je bilo uništeno svećenstvo, ruska vlada uhvatila se vjernika. Počelo je tako strašno proganjanje katoličkoga pučanstva, da mu težko nalazimo primjera u svjetskoj povijesti.

Pučanstvo nije htjelo da primi i sluša razkolničke popove koje postavila ruska vlada na mjesto proganjanih svećenika. I došao je odjel vojnika te se nastanio po seljačkim kucama. Stanovnici sakupljali se u crkvama, da se ondje brane od sile. Kozaci su na to silom prodri u crkve te se je mučenička krv prolilala po cijeloj zemlji. Kozaci su orobili cijelo mjesto, mučili mužke, oskrvnjivali ženske, tako da je svjet bježao iz svog mjeseta. Uz to je ruska vlada

udarala visoke novčane globe, tako da je mnogo općina palo na prošački štap. Sve tamnice bijahu preprekate katolika, koji branili staru svoju vjeru; mnogo ih moralio u Sibiriju, a množto pomrlo tamnicama ili na mukama. Neki katolici kriomice dolazili su u katoličke crkve i kriomice priznali sv. sakramente. Podmijevi russki popovi i činovnici gdjeđe bavatvorili jedno oko, kad uvidješe, da silom nemogu ništa.

Tako je trajalo do godine 1905. Kada su pak Rusi bili poraženi od Japanaca, sva Rusija odahnuila je, te od poniženje vlade zahtjevala više slobode. Ruski car je izdao ukaz o toleranciji, koji svim russkim državljanima dozvoljava vjersku slobodu.

Vlada nije htjela dozvoliti, da se ustanovi kakva katolička biskupija ili župa katoličkog obreda. Unijatima, koje je ruska vlada imala upisane za pravoslavne, nije preostalo drugo nego da se upišu u katoličke latinske obrede, jer u Rusiji staroslavenski katolički obred nije dozvoljen. U nekoliko dana u holmskoj biskupiji i još u gdjekoj 500 tisuća vjernika povratio se otvoreno u katoličku crkvu.

Svijet je dobro slutio, da će ruska vlada razaini naredbama ograničiti ukaz o toleranciji. Mnogi činovnici su svojepoljno zapriječili izvršenje tog ukaza tim, da nove katolike nisu htjeli službeno priznati. U kolovozu 1905. izšao je ukaz, da samo punoljetni mogu prelaziti u katoličku vjeru i da treba za taj prelaz moliti u vlast dozvolu, za koju se plaćalo blizu četiri krune; ovaj ukaz vrijedio je i za katolike koji već bili upisani. Katolički biskupi dugo vremena zavlačili su izvršenjem tog ukaza. Prošle godine je vlada počela ukaz bezobzirce izvršavati. Počelo je onda novo proganjanje vjernika, svećenika i biskupa. Uz to je ruska vlada dio Siedlecke i Lublinske gubernije, gdje stanovalo najviše bivših unijata, odijelila od poljačkih gubernija te ustanovila novu Holmsku guberniju, da uzmognye novim iznimnim odredbama uništiti katolike. Unijata niko nije htjela da prizna te ih sili, da predju na latinski obred, a to zato, jer se bojala, da bi ruski katolici staroslavenskog obreda mogli imati veliki upliv na Ruse, koji bi onda u većem broju prelazili u katoličku crkvu.

Latinskih biskupija i katolika Rusija nije mogla nikako da nasilno i brzo uništi kao rusinske (unijatske). Ipak je znatno oslabila katoličku crkvu među Poljacima i Litvancima. Raznim birokratskim i policijskim nadzorom zabranjeno je stupati u sjemeništa i bogoslovne nauke, a svećenstvo je svakojako mučeno. Tako

je došlo, da je katoličko redovništvo u Rusiji uništeno; samo u Čenstohovi nalazi se iznimno 19 redovnika. Broj pak svjetovnog svećenstva tako je pa, da jedan svećenik dolazi na 3.000 duša.

Tako ta „sveta Rusija“ nečovječnom okrutnošću zatire katolike i progredi sve što nije rusko i pravoslavno. Tim je izazvala u cijeloj ruskoj državi veliko nezadovoljstvo i nered. Mnogobrojni neruski narodi jedva čekaju priliku, da se oslobođe nesnosnog ruskog jarma.

Odlučna bitka

Bit će na kopnu, a ne na moru.

Engleski kralj Eduard VII. namješavao je sklopiti savez sa Francuskom. Tadanja francuska vlada postavila se na stanovište, da može s Engleskom sklopiti samo takov savezni ugovor, koji bi sadržavao da Francuska uvede obvezatnu vojničku dužnost, ako Engleska uvede opću vojnu dužnost, tako da bi Engleska mogla bacit na evropski kontinent 600.000 momaka. Francuski ministar predsjednik Clemenceau (god. 1907.) zauzeo se kod kraja Eduarda, koji je na to izjavio, da je osobno za opću vojnu dužnost u Engleskoj, ali je zamolio Clemenceaua da se o tome sporazumi s engleskim ministrom predsjednikom Campbell-Bannermannom, vodjom liberalne stranke. Ovaj je predlog Franceske odbijao, a podkrijepio je svoje stanovište tim, da je Engleska bez opće vojne dužnosti izvojevala pobjedu nad Napoleonom I., najvećim vojskovođom svih vremena. Na to je Clemenceau odgovorio: „Priznajem, da je Trafalgar bio veliko djelo. Ali ipak odluka je pale pri Waterlou.“ Engleski ministar predsjednik ipak je ustrojao u svojem mnenju, i tako nije došlo do francusko-engleskog saveza.

Clemenceau je naglašivao sve jače, da će Francuska, ako Engleska ne uvede opću vojnu dužnost, preuzeti na se svu pogibelj te će na nju pasti sva tegoba rata. Pod takvim prilikama nije moguć savez Francuske s Engleskom.

Prodiranje na crnogorsko zemljiste.

DUBROVNIK, 17 kolovoza. Naša vojska, nakon suzbijenih navalnih crnogorskih, stala je uspješno prodirati na crnogorsko zemljiste. Zauzeo je više važnih pozicija, koje će odlučno utjecati na daljnje uspješno osvajanje. Potankosti iz razumljivih razloga ne smije se još iznositi, ali će se do skora saznati. (Dan).

Amnistija.

BEĆ, 18 kolovoza. Prigodom današnjeg svog Rodjendana podijelio je Njegovo Veličanstvo Car i Kralj amnistiju. Amnistiju uživaju svi oni, koji još podložni vojnoj dužnosti, a koji izvršuju tamnicu dosudenu im od vojnog suda, neprelazeći godinu dana, time da im se opršta ostatak kazne.

Nadalje je Vladar odredio, da bude obustavljen viseći vojni postupak proti vojnoj momčadi radi kažnjivih djela, za koje ide tamnica manje od pet godina. K tome da se obustavi upućenje postupka protiv onih osoba koje radi gore spomenutih kažnjivih djela imale bi takav postupak očekivati.

Iz ove amnistije izuzete su osobe krive težkog zločina kao dezertacije, uteote, javnog nasilja i zločina gramzivosti.

Napredovanje na jugu.

Po vijestima „N. Jedinstva“, naša je vojska prodrila u crnogorsko Građovo, prema Danilovu gradu.

U Srbiji osvojila je Vlašičko gorje, Koceljevo, Lazarjevac, Kamenicu. Srpska vojska povlači se prema Milanovcu.

Na Jadranu.

Slučaj „Zente“. Neistiniti glasovi.

BEĆ, 18 kolovoza. C. K. dopisni ured donosi slijedeće saopćenje: Inozemni listovi donješe vijest da su austrijska bojna ladja „Zrinyi“ i druge tri ladje potonule. Ova je vijest potpuno izmišljena. Moglo bi biti govora samo o malome krstašu „Zenti“, koji je bio napadnut od vrlo jačih neprijateljskih sila te od njih gonjen i o kojem odtada vijesti fale.

Ustanovljeno je pak, da je jedan torpedo-razarač, i ako je bio užet na nišan iz topova sa šestnaest francuskih bojnih ladja i velikih krstaša svakog kalibra, netaknut prispio u odredjenu luku. Ovaj bi bio „Ulan“.

U Poljskoj.

Pobjede kod Stalluponenha.

BERLIN, 18. kolovoza.

Wolffbureau javlja: Generalno zapovjedičtvu prvog

vojnog zbara javlja, da je dne 17. ov. mj. kod Stalluponenha izmedju njemačkih i russkih četa došlo do boja, u kojem se odjeli četa prvog vojnog zbara borili neprispodobivom hrabrošću, tako da su izvojevali veliku pobjedu.

(Stalluponen je grad od 5.500 duša u istočnoj Pruskoj, na granici, u okružju Gumbinena. Russi su — vidi se — napali na njemačku granicu, ali su bili potučeni uz teške gubitke).

Plijen.

BERLIN, 18. kolovoza.

O pobjedi njemačke vojske kod Stalluponenha javlja se nadalje, da je zabiljeno 3.000 Rusa, šest puščanih strojeva palo je u naše ruke, a više russkih puščanih strojeva, koje naše čete nisu mogle ponijeti sobom, učinjeno je neu-porabivim.

Katastrofa „Gautscha.“

Poresni prizori. - Pričanje očevidača.

Kratka, aii strašna vijest.

U broju od 14 ov. mj. donijesmo iz Trsta kratku brzjakvu od 13 ov. mj., da je Lloydov brzi parobrod „Baron Gautsch“, koji je togn dana o podne na putovanju za Trst ostavio Veliki Lošinj, na ovoj vojni potonuo.

Tjeskaba, kojom primljena ova vijest, osobito u Dubrovniku, Splitu i Zadru, odake se mnogo svijeta ukrcalo na parobrod, neda se opisati. I odavde iz Šibenika moralo je biti bilo na njemu svijeta, jer se je znalo, da su odputovali za Split, da prolaze prema Trstu, neki činovnici Steinbeissa, supruga učitelja Lege sa djecom te redar Špiro Guberina, koji vodio u Trst jednog zapraćenika. Guberina se sretno spasio te smo iz njegovih ustiju čuli neke potankosti grozne ove nesreće.

Brod tone.

„Upravo me neki suputnik — priča redar prvog reda Špiro Guberina — pitao, koji je sat. Izvadih uru, koja pokazivala 2 sata i 45. U tom trenutku osjetismo, da se brod diže, a malo zatim pada. Vidjemosmo izletište iz strojne strojara, koji nas stade uvjeravati, da nije ništa. Međutim taj isti strojar bacit u more jednu dasku, a onda i sam se bacit u more. Bilo je to dosta, da svima pukne pred očima, kakova strašna pogibjel nam prijeti.

U parobrodu je bilo mnogo žena, a još više djece, koje se osobito ukrcalo u Velikom Lošinju gdje ljetovali, Strašan krik

